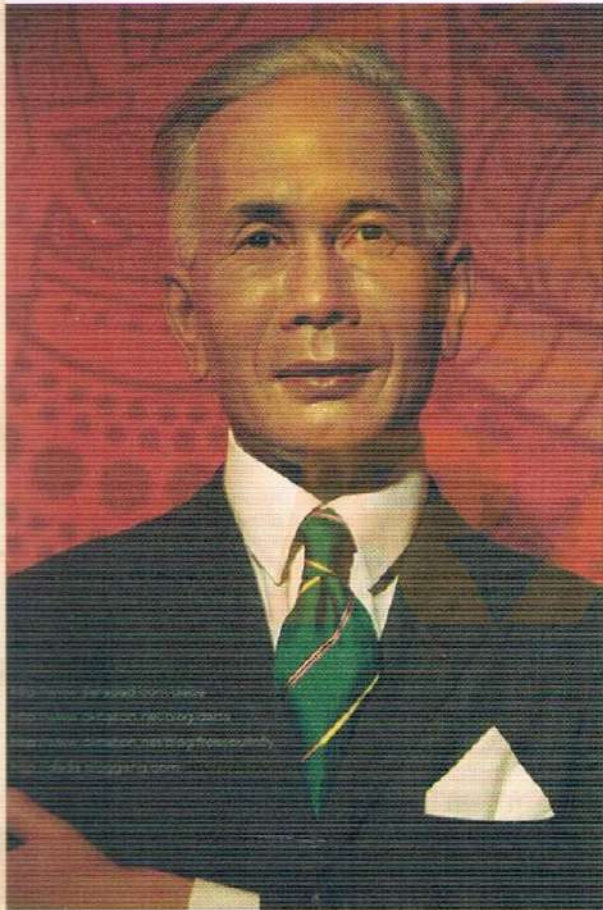

รัฐธรรมนูญของรัฐบาลนายกรัฐมนตรี

จอมพล ป.พิบูลสงคราม

สมพุทธ ธุระเจน เรียบเรียง

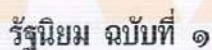

จอมพล ป.พิบูลสงคราม

จอมพล ป.พิบูลสงคราม เป็นนายทหารคนหนึ่งที่ร่วมคณะทำการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองของไทย จากระบอบสมบูรณาญาสิทธิราชย์มาเป็นการปกครองระบอบประชาธิปไตยที่มีพระมหากษัตริย์ภายใต้รัฐธรรมนูญ เมื่อวันที่ ๒๔ มิถุนายน พ.ศ.๒๔๗๕

จอมพล ป.พิบูลสงคราม เป็นนายกรัฐมนตรี เมื่อ พ.ศ.๒๔๘๑ ประมาณ ๖ ปี ภายหลังการปฏิวัติเปลี่ยนแปลงการปกครองต่อจาก พลเอก พระยาพหลพลพยุหเสนา ในขณะนั้นการเมืองระหว่างประเทศอยู่ในภาวะคับขัน โดยเฉพาะในทวีปยุโรปและเอเชีย พรรคนาซีของเยอรมนีที่มีฮิตเลอร์เป็นผู้นำได้ผนวกออสเตรียเป็นส่วนหนึ่งของเยอรมนี เมื่อวันที่ ๑๒ มีนาคม พ.ศ.๒๔๘๑ และส่งกองทัพเข้ายึดครองโปแลนด์เมื่อวันที่ ๑ กันยายน พ.ศ.๒๔๘๒ ซึ่งเป็นผลให้เกิดสงครามโลกครั้งที่ ๒ ในทวีปยุโรป เมื่ออังกฤษและฝรั่งเศสประกาศไม่เห็นด้วยกับการกระทำของเยอรมนีฝ่ายหนึ่ง เยอรมนีต่อมาจึงมีอิตาลีอีกฝ่ายหนึ่งเป็นพันธมิตร ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ประเทศต่างๆ ตกเป็นเมืองขึ้นของมหาอำนาจของชาติในทวีปยุโรป กล่าวคือประเทศทางตะวันตกของประเทศไทยทั้งพม่าและอินเดีย เป็นเมืองขึ้นของอังกฤษ ทางทิศตะวันออกทั้งเวียดนาม กัมพูชาและลาว เป็นเมืองขึ้นของฝรั่งเศสรวมกันเรียกว่า อินโดจีนของฝรั่งเศส (French Indochina) และเมื่อญี่ปุ่นประกาศเข้าร่วมสงครามเป็นฝ่ายเยอรมนีและอิตาลี และส่งกำลังทหารเข้าไปใน

รัฐบาลของจอมพล ป.พิบูลสงคราม ได้ประกาศ
ความเป็นกลางและมีนโยบายพัฒนาประเทศหลายด้าน
โดยเฉพาะเกี่ยวกับ “รัชนียม” ๑๒ ฉบับ ดังต่อไปนี้

โดยที่ชื่อของประเทศนี้ มีเรียกกันเป็นสองอย่าง คือ “ไทย” และ “สยาม” แต่ประชาชนนิยมเรียกว่า “ไทย” รัฐบาลเห็นสมควรถือเป็นรัฐนิยมใช้ชื่อประเทศให้ต้องตามข้อเชื่อชาติและความ นิยมของประชาชนชาวไทย ดังต่อไปนี้

ชื่อประเทศ ประชาชน และสัญลักษณ์ให้ใช้คำ

๕. เมื่อปรากฏว่า มีผู้หนึ่งผู้ใดทรยศต่อชาติ
เป็นหน้าที่ของชาวไทยต้องเอาใจใส่รับระงับเหตุนั้น

ประกาศมา ณ วันที่ ๓ กรกฎาคม พุทธศักราช

๒๔๘๒

รึฐนึยมฉบับที่ ๓

เรื่อง การเรียกชื่อชาวไทย

ด้วยรัฐบาลเห็นว่า การเรียกชาวไทยบางส่วนไม่ต้องตามชื่อเชื้อชาติและความนิยมของผู้ถูกเรียกก็ดี การเรียกชื่อแบ่งแยกคนไทยออกเป็นหลายพวกหลายเหล่า เช่นไทยเหนือ ไทยอีสาน ไทยใต้ ไทยอิสลามก็ดี ก็ไม่สมควรแก่สภาพของประเทศไทย ซึ่งเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน จะแบ่งแยกมิได้

จึงประกาศเป็นรึฐนึยมไว้ ดังต่อไปนี้

๑. ให้เลิกการเรียกชาวไทย โดยใช้ชื่อที่ไม่ต้องตามชื่อเชื้อชาติและความนิยมของผู้ถูกเรียก
๒. ให้ใช้คำว่า “ไทย” แก่ชาวไทยทั้งมวล ไม่แบ่งแยก

ประกาศมา ณ วันที่ ๒ สิงหาคม พุทธศักราช

๒๔๘๒

เปาเดนาศึกา ใ้เวลาชึกรง

รึฐนึยมฉบับที่ ๔

เรื่อง การเคารพธงชาติ เพลงชาติ

และเพลงสรรเสริญพระบารมี

ด้วยรัฐบาลได้พิจารณาเห็นว่า ธงชาติ เพลงชาติ และเพลงสรรเสริญพระบารมี เป็นสิ่งสำคัญประจำชาติ พึงได้รับความเชิดชูเคารพของชาวไทยทั้งมวล จึงประกาศเป็นรึฐนึยมไว้ ดังต่อไปนี้

๑. เมื่อได้เห็นการชักธงชาติขึ้น หรือลงจากเสาประจำสถานที่ราชการตามเวลาปกติหรือได้ยินเสียงแตรเดี่ยวหรือนกหวีดเป่าคำนับ หรือให้อาณัติสัญญาณการชักธงชาติขึ้นหรือลดธงลง ให้แสดงความเคารพโดยปฏิบัติตามระเบียบเครื่องแบบหรือตามประเพณีนิยม

๒. เมื่อได้เห็นธงชัยเฉลิมพล ธงเรือรบ ธงประจำกองยุวชนทหาร หรือธงประจำกองลูกเสือ ซึ่งทางราชการเชิญผ่านมา หรืออยู่กับที่ประจำแถวทหาร หรือหน่วยยุวชนหรือลูกเสือ ให้แสดงความเคารพโดยปฏิบัติตามระเบียบเครื่องแบบหรือตามประเพณีนิยม

๓. เมื่อได้ยินเพลงชาติ ซึ่งทางราชการบรรเลงในราชการก็ดี ซึ่งบุคคลบรรเลงในงานพิธีอย่างหนึ่งอย่างใดก็ดี ให้ผู้ที่ร่วมงาน หรือที่อยู่ในวงงานนั้น แสดงความเคารพ โดยปฏิบัติตามระเบียบเครื่องแบบหรือตามประเพณีนิยม

๔. เมื่อได้ยินเพลงสรรเสริญพระบารมี ซึ่งทางราชการบรรเลงในราชการก็ดี ซึ่งบุคคลบรรเลงในโรงมหรสพ หรือในงานสโมสรใดๆ ก็ดี ให้ผู้ที่ร่วมงาน หรือที่อยู่ในวงงานหรือในโรงมหรสพนั้น แสดงความเคารพ โดยปฏิบัติตามระเบียบเครื่องแบบหรือตามประเพณีนิยม

๕. เมื่อได้เห็นผู้ใดไม่แสดงความเคารพดังกล่าวในข้อ ๑-๒-๓ และ ๔ นั้น พึงช่วยกันตักเตือนชี้แจงให้เห็นความสำคัญแห่งการเคารพธงชาติ เพลงชาติ และเพลงสรรเสริญพระบารมี

ประกาศมา ณ วันที่ ๗ กันยายน พุทธศักราช

๒๔๘๒

รึฐนึยมฉบับที่ ๕

เรื่อง ให้ชาวไทยพยายามใช้เครื่องอุปโภคบริโภคที่มีกำเนิดหรือทำขึ้นในประเทศไทย

เนื่องด้วยสถานการณ์ของโลกอยู่ในสภาพสงครามทุกประเทศ ทั้งที่เป็นคู่สงครามและเป็นกลาง จำต้องสนับสนุนการเกษตร พาณิชย์และอุตสาหกรรม

ของชาติเป็นพิเศษ คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาเห็นว่าถึงเวลาจำเป็นที่จะต้องชักชวนชาวไทยให้กระทำเช่นนั้นจึงได้ลงมติเป็นเอกฉันท์ให้ประกาศเป็นรัฐนิยมไว้ดังต่อไปนี้

๑. ชาวไทยพึงพยายามบริโภคแต่อาหารอันปรุงจากสิ่งซึ่งมีกำเนิดหรือทำขึ้นในประเทศไทย

๒. ชาวไทยพึงพยายามใช้เครื่องแต่งกายด้วยวัตถุที่มีกำเนิดหรือทำขึ้นในประเทศไทย

๓. ชาวไทยพึงช่วยกันสนับสนุนงานอาชีพการเกษตร พาณิชย อุตสาหกรรมและวิชาชีพของชาวไทยด้วยกัน

๔. กิจการสาธารณูปโภคอันใดที่รัฐบาลหรือชาวไทยจัดให้มีขึ้นแล้ว ชาวไทยพึงพยายามใช้และสนับสนุน

๕. ชาวไทยผู้ประกอบการเกษตร พาณิชย อุตสาหกรรม งานอาชีพ หรือวิชาชีพ อันได้รับการสนับสนุนโดยรัฐนิยมฉบับนี้ ต้องพยายามรักษามาตรฐานปรับปรุงคุณภาพให้ดียิ่งขึ้น และดำเนินกิจการนั้นๆ ด้วยความซื่อสัตย์สุจริตทุกประการ

ประกาศมา ณ วันที่ ๑ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๔๘๒

รัฐนิยมฉบับที่ ๖

เรื่อง ทำนองและเนื้อร้องเพลงชาติ

ด้วยรัฐบาลได้พิจารณาเห็นว่า ทำนองและเนื้อร้องเพลงชาติ ซึ่งได้ประกาศไว้ ณ วันที่ ๒๐ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๔๗๗ นั้น ทำนองเพลงเป็นที่นิยมแพร่หลายตามสมควรแล้ว แต่เนื้อร้องจะต้องมีใหม่ เพราะชื่อประกาศได้เรียกว่าประเทศไทยแล้ว จึงได้ประกาศให้ประชาชนเข้าประกวดแต่งมาใหม่ บัดนี้ คณะกรรมการได้พิจารณาคัดเลือกเนื้อร้องบางบทเสนอให้คณะรัฐมนตรีวินิจฉัย คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาพิจารณาแล้ว ลงมติพร้อมกันตกลงตามบทเพลงของกองทัพบกโดยแก้ไขเล็กน้อย

เพลงชาติไทย

เพลงชาติฉบับราชการ ๒๔๘๒ ทำนอง: พระเจนดุริยางค์
เนื้อร้อง: หลวงสารานุประพันธ์ (นวล ประจวบดิษฐ์)
Official Chinese National Anthem since 1939

จึงประกาศเป็นรัฐนิยมไว้ ดังต่อไปนี้

๑. ทำนองเพลงชาติ ให้ใช้ทำนองเพลงของพระเจนดุริยางค์ตามแบบที่มีอยู่ ณ กรมศิลปากร
๒. เนื้อร้องเพลงชาติ ให้ใช้บทเพลงของกองทัพบก ดังต่อไปนี้

ประเทศไทยรวมเลือดเนื้อชาติเชื้อไทย

เป็นประชารัฐไผทของไทยทุกส่วน

อยู่ดำรงคงไว้ได้ทั้งมวล

ด้วยไทยล้วนหมายรักสามัคคี

ไทยนี้รักสงบแต่ถึงรบไม่ขลาด

เอกราชจะไม่ให้ใครข่มขี่

สละเลือดทุกหยาดเป็นชาติพลี

เถลิงประเทศชาติไทยทวีมีชัย ชโย

ประกาศมา ณ วันที่ ๑๐ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๔๘๒

รัฐนิยมฉบับที่ ๗

เรื่อง ชักชวนให้ชาวไทยร่วมกันสร้างชาติ

โดยที่รัฐบาลพิจารณาเห็นว่า การที่ชาติของเรา
จะเจริญก้าวหน้าสมความปรารถนาอันดีได้

ย่อมอยู่ที่ข้าราชการจะต้องช่วยกันทำงานตามหน้าที่อย่างเข้มแข็งและใส่ใจทุกวิถีทางที่จะช่วยสนับสนุนพี่น้องชาวไทยให้มีทางประกอบอาชีพ โดยหวังให้ฐานะของคนทุกคนดีขึ้นเป็นลำดับ

อีกหนึ่ง งานสร้างชาติเป็นงานที่ใหญ่ยิ่งต้องช่วยกัน
อย่างพร้อมเพรียง ถ้าพี่น้องชาวไทยทุกคนพยายาม
แสวงหาอาชีพอันสุจริตสำหรับตนเองและครอบครัว
โดยไม่เลือกงาน ประกอบการงานของตนให้มีรายได้พอที่
จะทำนุบำรุงครอบครัวของตนให้รุ่งเรืองยิ่งขึ้น ก็ย่อม
จะทำให้ชาติของเราเจริญรวดเร็วโดยมิต้องสงสัย การที่
พี่น้องชาวไทยช่วยกันทำงานเช่นนี้ ย่อมได้ชื่อว่าร่วมกัน
สร้างชาติ คณะรัฐมนตรีจึงลงมติเป็นเอกฉันท์ ให้ประกาศ
เป็นวันฉัตรมงคลไว้ ดังต่อไปนี้

“ชาวไทยทุกคนต้องร่วมกันสร้างชาติโดยทุกคน
ซึ่งมีกำลังกายดีต้องทำงานประกอบอาชีพเป็นหลักแหล่ง
ผู้ไม่ประกอบอาชีพเป็นหลักฐานนับว่าเป็นผู้ไม่ช่วยชาติ
และไม่ควรได้รับความนับถือของชาวไทยทั่วไป”

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๑ มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๔๒

รํฐนํยมณบํบที่ ๘

เรื่อง เพลงสรรเสริญพระบารมี

โดยเหตุที่ได้บัญญัติให้เรียกชื่อประเทศว่า ประเทศไทย รัฐบาลจึงเห็นสมควรแก้ไขบทเพลงสรรเสริญพระบารมี มิให้มีคำว่า สยาม และตัดทอนข้อความ และทำนองให้กระชับรัดกุมเหมาะสมยิ่งขึ้น คณะรัฐมนตรีจึงลงมติเป็นเอกฉันท์ให้ประกาศเป็นรัฐนิยมแก้ไขบทเพลงสรรเสริญพระบารมีแบบพิศดาร ให้มีข้อความดังต่อไปนี้

ข้าวรพุทธเจ้า

เอามโนและศิระกราน

นบพระภูมิบาล

บรมกษัตริย์ไทย

ขอบันดาล

๖ ประสงค์ใด

จงสิทธิดัง

หวังวรหฤทัย

ดูจถววยไชย

ชโย

ส่วนทำนองเพลงแบบสังเขปนั้นให้คงไว้ตามเดิม

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๖ เมษายน พุทธศักราช

ಗ್ರಹದೊಳಗೆ

รฐนิยมนฉบับที่ ๙

เรื่อง ภาษาและหนังสือไทยกับหน้าที่พลเมืองดี

ด้วยรัฐบาลพิจารณาเห็นว่า การที่ชาติไทยจะดำรง
ถาวรและเจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้นไปนั้น ย่อมต้องใช้ภาษา
และหนังสือของชาติเป็นส่วนประกอบอันสำคัญ
คณะรัฐมนตรีจึงได้ลงมติเป็นเอกฉันท์ให้ประกาศรัฐนิยม
ไว้ดังต่อไปนี้

๑. คนชาติไทย จะต้องยกย่อง เคารพ และ
นับถือภาษาไทย และต้องรู้สึกเป็นเกียรติยศในการพูด
หรือใช้ภาษาไทย

๒. ประชาชนชาวไทย จะต้องถือว่า หน้าที่ของพลเมืองไทยที่ดีประการที่หนึ่งนั้น คือ ศึกษาให้รู้หนังสือไทยอันเป็นภาษาของชาติ อย่างน้อยต้องให้อ่านออกเขียนได้ ประการที่สองคนไทยจะต้องถือเป็นหน้าที่อันสำคัญในการช่วยเหลือสนับสนุน แนะนำ ชักจูง ให้พลเมืองที่ยังไม่รู้ภาษาไทย หรือยังไม่รู้หนังสือไทย ให้ได้รู้ภาษาไทย หรือให้รู้หนังสือไทยจนอ่านออกเขียนได้

๓. คนชาติไทย จะต้องไม่ถือเอาสถานที่กำเนิด
ภูมิสำเนาที่อยู่หรือสำเนียงแห่งภาษาพูดที่แปร่งไป
ตามท้องถิ่นเป็นเครื่อง แสดงความแตกแยกกัน ทุกคน
ต้องถือว่า เมื่อเกิดมาเป็นชนชาติไทย ก็มีเลือดไทย
และพูดภาษาไทยอย่างเดียวกัน ไม่มีความแตกต่างกัน
ในการกำเนิดต่างท้องถิ่นหรือพูดภาษาไทยด้วยสำเนียง
ต่างๆ กัน

๔. คนชาติไทย จะต้องถือเป็นหน้าที่ใน
การปฏิบัติตนเป็นพลเมืองดีแห่งชาติ ช่วยแนะนำชักชวน
กันสั่งสอนผู้ที่ยังไม่รู้ไม่เข้าใจหน้าที่พลเมืองดีของชาติ
ให้รู้ได้เข้าใจในหน้าที่พลเมืองดีแห่งชาติไทย

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๔ มิถุนายน พุทธศักราช
๒๔๘๓

รัฐนิยมฉบับที่ ๑๐

เรื่องการแต่งกายของประชาชนชาวไทย

ด้วยรัฐบาลได้สังเกตเห็นว่า การแต่งกาย
ของประชาชนชาวไทยในสาธารณสถานหรือที่ชุมนุมชน
ยังไม่สุภาพเรียบร้อยสมกับวัฒนธรรมของชาติไทย

คณะรัฐมนตรีจึงได้ลงมติเป็นเอกฉันท์ให้ประกาศ
เป็นรัฐนิยมไว้ดังต่อไปนี้

๑. คนชาติไทยไม่พึงปรากฏตัวในที่ชุมนุมชน
หรือสาธารณสถาน ในเขตเทศบาล โดยไม่ แต่งกายให้
เรียบร้อย เช่น นุ่งแต่กางเกงขั้นใน หรือไม่สวมเสื้อ
หรือนุ่งผ้าดอຍชายเป็นต้น

๒. การแต่งกายที่ถือว่าเรียบร้อยสำหรับ
ประชาชนชาวไทย มีดังต่อไปนี้

ก. แต่งเครื่องแบบตามสิทธิและโอกาสที่จะ
แต่งได้

ข. แต่งตามแบบสากลนิยมในทำนองที่สุภาพ

ค. แต่งตามประเพณีนิยมในทำนองที่สุภาพ
ประกาศมา ณ วันที่ ๑๕ มกราคม พุทธศักราช

๒๔๘๔

รัฐนิยมฉบับที่ ๑๑

เรื่อง กิจประจำวันของคนไทย

ด้วยรัฐบาลได้พิจารณาเห็นว่า การรู้จักปฏิบัติกิจ
ประจำวันเป็นข้อสำคัญอย่างหนึ่ง ซึ่งเกี่ยวข้องการผดุง
ส่งเสริมวัฒนธรรมของชาติ อันจะเป็นผลให้ประชาชน
พลเมืองไทยทั่วไปมีสุขภาพแข็งแรงมั่นคง เป็นกำลัง
ของชาติสืบไป คณะรัฐมนตรีจึงได้ลงมติเป็นเอกฉันท์ให้
ประกาศเป็นรัฐนิยมไว้ดังต่อไปนี้

๑. คนชาติไทยพึงแบ่งเวลาในวันหนึ่งออกเป็น
๓ ส่วน คือ ปฏิบัติงานที่เป็นอาชีพส่วนหนึ่ง ปฏิบัติ
กิจส่วนตัวส่วนหนึ่ง และพักผ่อนหลับนอนอีกส่วนหนึ่ง
ให้เป็นระเบียบและมีกำหนดเวลาอันเหมาะสมจนเกิด
เป็นนิสัย

๒. คนชาติไทยพึงปฏิบัติกิจประจำวันตามปกติ
ดังต่อไปนี้

ก. บริโภคอาหารให้ตรงตามเวลาไม่เกิน ๔ มื้อ

ข. นอนประมาณระหว่าง ๖ ถึง ๘ ชั่วโมง

๓. คนชาติไทยพึงตั้งใจปฏิบัติหน้าที่ประกอบ
กิจการงานของตนโดยไม่ทอดทิ้งและหลีกเลี่ยง กับควรหยุด
เพื่อรับประทานอาหารและพักผ่อนวันไม่เกิน ๑ ชั่วโมง
เมื่อพ้นกำหนดเวลาทำงานเวลาเย็น ควรออกกำลังกาย
โดยเล่นกีฬาากลางแจ้งวันหนึ่งอย่างน้อย ๑ ชั่วโมง
หรือประกอบงานอื่น เช่น ทำสวนครัว เลี้ยงสัตว์ หรือ
ปลูกต้นไม้ เป็นต้น เมื่อชำระล้างร่างกายแล้วรับประทาน
อาหาร

๔. คนชาติไทยพึงใช้เวลาว่างเวลากลางคืน
ทำงานอันจำเป็นที่ค้างค้างอยู่ให้เสร็จ หรือสนทนา
ปราศัยกับบุคคลในครอบครัว มิตรสหาย ศึกษา
หาความรู้โดยการฟังข่าวทางวิทยุกระจาย-เสียง
อ่านหนังสือ หรือในการมหรสพ หรือศิลปกรรม
แล้วแต่โอกาส

๕. คนชาติไทยพึงใช้เวลาในวันหยุดงาน
ให้เป็นประโยชน์แก่ร่างกายและจิตใจ เช่นประกอบกิจ
ในทางศาสนา ฟังเทศน์ ทำบุญ ศึกษาหาความรู้
ท่องเที่ยว เล่นกีฬาหรือพักผ่อน เป็นต้น

ประกาศมา ณ วันที่ ๘ กันยายน พุทธศักราช ๒๔๘๔
๒๔๘๔

รัฐนิยม ฉบับที่ ๑๒

เรื่อง การช่วยเหลือคุ้มครองเด็ก คนชรา หรือคนทุพพลภาพ

ด้วยรัฐบาลได้พิจารณาเห็นว่า ในการอยู่ร่วมกัน
แห่งชุมชนนั้น ความมีใจเพื่อแผ่ช่วยเหลือผู้ที่อยู่ใน
เยาว์วัย คนชราหรือคนทุพพลภาพ เป็นวัฒนธรรมอันหนึ่ง
ซึ่งบุคคลจักต้องปฏิบัติ

คณะรัฐมนตรีจึงได้ลงมติเป็นเอกฉันท์ ให้ประกาศ
เป็นรัฐนิยมไว้ดังต่อไปนี้

๑. ในที่สาธารณะสถานหรือในถนนหลวง
ให้บุคคลทำการช่วยเหลือคุ้มครองโดยลักษณะที่
จะยังความปลอดภัยให้แก่เด็ก คนชราหรือคนทุพพลภาพ
ในการสัญจรไปมา หรือในการหลบหลีกภัยอันตราย

๒. ผู้ใดสามารถกระทำการช่วยเหลือคุ้มครอง
ดังกล่าวในข้อ ๑ ถือว่าผู้นั้นเป็นผู้มีวัฒนธรรม ควรได้รับ
ความนับถือของชาวไทย

ประกาศมา ณ วันที่ ๒๘ มกราคม พุทธศักราช

รัฐนิยมซึ่งรัฐบาลประกาศใช้เมื่อ ๑๐๐ ปีเศษ
ยังมีการปฏิบัติในหมู่ชนชาวไทยอยู่อย่างมั่นคง หรือ
เปลี่ยนแปลงไปอย่างเหมาะสม สมควรที่องค์การภาครัฐ
จะส่งเสริมให้เกิดการเรียนรู้ และปฏิบัติในหมู่เยาวชน
ชาวไทยจนเป็นนิสัย เป็นการแสดงออกทางวัฒนธรรมที่
น่ายกย่องถือเป็นเอกลักษณ์ของชาติ โดยเฉพาะใน
ยามที่บ้านเมืองขาดการพัฒนาให้ทันกับการเปลี่ยนแปลง
ของโลกยุคปัจจุบัน

๕